

DANIEL HURST

Kui kaugele sina oma lapse
kaitsmiseks lähetsid?

Paari kättemaks

Ülimalt pingeline psühholoogiline põnevik,
millel on jahmatav puänt

Originaali tiitel:
Daniel Hurst
The Couple's Revenge
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Nimed, tegelased, organisatsioonid, paigad, sündmused ja juhtumused on kas autori kujutlusvõime vili või neid kasutatud fiktiivselt. Muus osas on kõik sarnasused tegelike elusate või surnud inimestega täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Daniel Hurst, 2024. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

R05443324
ISBN 978-9916-31-372-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

PROLOOG

Mahajäetud laohoone linna servas oli selle paari jaoks sünge paik. Nad olid harjunud eluga mitme kilomeetri kaugusel jõukamas piirkonnas, kus majad olid hoolitsetud, soojad, hubased ja täis asju, mis kinnisvaraomanikele rõõmu teevad. Mitte nagu see koht, hooletusse jäetud ja ennekõike tühi.

Just see tühjus oli tegur, mis andis paarile idee seda kasutada oma plaani elluviimiseks. See oleks nende jaoks ideaalne koht, kus segamatult sooritada oma kuritegusid, millest kõige tõsisem tooks kaasa väga pika vanglakaristuse, kui politsei nad tabama peaks.

Ja see kuritegu oli mõrv.

Aga sel hetkel ei olnud paar veel mõrva sooritanud. Nad olid siiski süüdi inimröövis ja tahtevastases vangistamises. Kaks kuritegu – neist piisas praeguseks, sellepärast paar nüüd olukorra tõsiduse üle mõtleski, enne kui ülejäänud plaaniga edasi lähevad.

Nad seisis kõrvuti, hingeldades tugevasti ja kiiresti. Nad hoidsid teineteisel käest kinni, mis oli helluse väljendus, aga sellisel pöörasel hetkel pigem vastastikuse toetuse vajadus. Üks mees, üks naine.

Paar ei kiirustanud või vähemasti jäi selline mulje inimesele, kes oli tooli külge seotult nende ees. Aga samas võisid nad end ka lihtsalt järgmiseks sammuks vaimus valmis panna.

Ja see samm hõlmas nuga.

Mees vaatas läikivat tera oma käes, naine tema kõrval jälgis vangitooli küljes. Naine nägi, kuidas meessoost vangistatu higistab, ja kuulis, kuidas ta oma elu eest palub, millest polnud päris hästi aru saada, kuna tal oli tropp suus. Ta väänles, üritades vabaneda köidikutest, mis olid hooletult tema randmete ja pahklude ümber keritud, ega oleks lasknud tal kuhugi niisama lihtsalt minna ka siis, kui ta oleks tooli küljest lahti pääsenud.

Aga ennekoike nägi naine midagi, mille ta kergesti ära tundis.

See oli hirm.

Vangistatu tundis kabuhirmu.

Muidugi mõista. Ta teadis, et sureb. Aga ta oleks pidanud varem tagajärgede peale mõtlema.

Nüüd oli liiga hilja.

Nuga oli üles tõstetud ja paar oli valmis alustatu lõpule viima.

Nad kavatsesid kätte maksta.

VAREM

ÜKS

SARA

Maja on vaikne, pärastlõunane seisak on nagu muusika mu kõrvadele, kui istun alumisel korrusel vabas toas ja püüan leida jõudu ülemuse meilile vastata. Selle asemel löön veel mõned minutid tööpäeva surnuks, vaadates sülearvuti kõrval olevat fotot. See on foto kolmest mulle kõige kallimast inimesest ja sellepärast see ongi kohas, kus ma veedan kaheksa tundi päevas, mis tähendab, et saan seda tihti vaadata.

Hõbedases ristkülikukujulises raamis on mu abikaasa Guy ning meie lapsed Amber ja Jacob. See on tehtud perepuhkuse ajal Tenerifel kolm aastat tagasi ja kolm päevitunud nägu fotol naeratavad mulle, kui meenutan kahte toredat nädalat, mille koolivaheajal sel päikselisel saarel veetsime.

Nagu tihti veel praegugi, on Guyl heledate lühikeste juuste peal tagurpidi pööratud nokkmüts, seljas lühikeste varrukatega särk, mis toob esile kunagised väga lihaselised käsivarred. Guy jõusaalientusiasm on vähehaaval, aga kindlalt taandunud ja tal pole enam selliseid lihaseid, ehkki talle meeldib arvata, et on, ja ta demonstreerib oma „kahureid“ mulle aeg-ajalt, kui õhtuti magama sätime. Aga suured lihased pole nagunii kunagi minu jaoks olulised olnud. Minu jaoks on oluliselt ahvatlevam see,

kui mees kasutab käsivarsi oma laste embamiseks, mitte hantlite vinnamiseks, ja seda Guy sel fotol teebki.

Tema vasak käsi on ümber Amberi, kes tol ajal oli vägagi pirtsakas viieteistaastane tüdruk, arvates juba siis, et on vanematega reisil käimiseks liiga lahe. Aga me ei kavatsenud teda koju jätta ja riskida pidude korraldamisega, kus alaealised joovad ja toimub kõikvõimalikke hormoonidest ajendatud lodevaid tegevusi, nii et ta istus koos meiega Kanaari saarte lennuki peale. Ehkki reisi algus oli konarlik, lõogastus Amber peagi basseini ääres ja puhkuse edenedes hakkas koguni naeratama, nii et tema vanematel oli selle reisi meenutamiseks piisavalt naeratavaid fotosid.

Kuigi Amber pole nüüd, kaheksateistkümnnesena, enam nii keeruline laps, on muutunud palju muud. Ta viskas pikkust juurde üsna hilja, nii et on lisaks mulle ka isast pikem, mis viimasele just heameelt ei tee. Kujutan ette, et Amber lõõbib isa kallal pikkuse pärast veel mitu head aastat, ja ma kavatsen iga kord naerda, sest nii naljakas on näha Guyd end kasvult pikema tütre ees kaitsmas. Amber värvis juuksed tumedaks, ehkki ta on loomulik blond, mis alguses mind natuke häiris, aga olen sellega harjuma hakanud, ja arvan isegi, et tume sobib talle rohkem. Ta juba ütles, et meeldib poistele nüüd rohkem, ehkki ma ei küsinud, aga kui juuksevärvi muutmine tema enesekindlust kasvatab, siis pole see ju halb, ega?

Guy parem käsi on meie noorema lapse Jacobi õlgadel, kes oli foto tegemise ajal kaksteist ja isegi siis, ehkki juba teismeealävel, nägi välja poisilikult nunnu. Tema nõbinina on fotol kirtsus, nagu alati, kui ta naeratab, ja seda naeratust saab pidada üleannetuks. Jacob oli lapsena nagu väike tuulispask ja ma mäletan, et Tenerifel oli ta paras väänik, kuna muutis pidevalt meelt selle osas, mida teha tahab. Ühel hetkel tahtis ta mängida

basseini ääres, järgmisel randa minna ja siis hotelli teiste pois-
tega jalgpalli mängida. Lisaks nõudis ta jäätist, jooke või mida
iganes, et palavuses end jahutada, ning Guy või mina pidime
iga kümne minuti järel lamamistoolilt tõusma, et Jacobi järg-
mist tahtmist rahuldada. Aga ta oli alati rõõmsameelne nagu
ka nüüd, kui on paari kuu pärast saamas kuusteist, ja see on
peamine. Kuni Jacob ja tema õde on õnnelikud, oleme Guy ja
mina õnnelikud, sest nemad on meie maailm ja põhjus, miks
me kõike teeme.

Võiksin seda fotot kogu päeva vahtida, meenutades mine-
vikku ja arutledes, kuhu mu laste lapsepõlveaastad on kadunud,
aga kummalisel kombel ei maksa mu tööandja mulle selle eest.
Soovin, et oleks olemas kõrgepalgaline töö, mis eeldaks ainult
parimaks emaks olemist, aga minu teada selle töö eest palka ei
maksta. Selle asemel on raamatupidaja roll, mis mulle suhte-
liselt normaalselt palka sisse toob, ja see tähendab, et kui ma
ei vaata parasjagu oma perekonna fotosid, vahin numbreid täis
tabeleid ja püüan mitte kõõrdsilmseks jääda.

Kisun end unistustest välja ja sunnin keskenduma meilile,
mida peaksin koostama. Kas ma pean seda tegema? Soovin
südamest, et saaksin keelduda, aga kuna seda ootab Janice,
minu ettevõtte juht, siis on vastus arvatavasti jah. Kindlasti
sellisel juhul, kui tahan endiselt tasuta selle ilusa maja, mida
ma koduks kutsun, laenu, ja pakkuda ka edaspidi oma lastele
seda, mida nad parasjagu tahavad, nii et on aeg taas trükkima
hakata.

Kirjutan Janice'ile meili ja kuigi ma seejuures korduvalt
ohkan, panen sinna kirja kõik õiged sõnad.

*Jah, selle aruande tähtaeg järgmiseks teisipäevaks sobib...
See pole probleem, et pean ühel õhtul sel nädalal pikemalt*

tööd tegema... Ja ma olen nõus, et siis läheb lihtsamaks, kui Becky lapsepuhkuselt tagasi tuleb.

Nagu tublile alluvale kohane, olen ühe meiliga suutnud kolm korda valetada, aga ma tegin seda hästi varjatud moel, nii et töökoht jääb mulle alles. Tegelikult on Janice'i antud tähtaeg kohutav ja peaaegu võimatu – pean selle ära tegemiseks töötama sel nädalal rohkem kui ühel päeval pikemalt ja kindlasti ei lähe olukord paremaks, kui Becky tagasi tuleb, sest ta on töö juures pigem takistav kui abistav tegur.

Võtan lonksu kohvi, ohkan veel korra raskelt ja vajutan saatmise nuppu. Janice saab minu rahuldava vastuse.

Minu töö siin on tehtud.

Vähemasti hetkel.

Vaatan kella, näen, et Jacob tuleb iga hetk koju ja lahkun rõõmsalt laua tagant, minnes trepist alla, tänulik, et saan kodus tööd teha, sest see võimaldab mulle tööpäeva sees selliseid hetki. Selle asemel, et kuskil jubedas tööstushoones hingetus kontoris passida, saan ma tegutseda kodus, mis on palju meeldivam keskkond. Rohmakate printerite, asju täis laudade ja köögi kraanikaussi kogunenud mustade kohvitasside asemel on minu töölaud siin korrastatum. Samuti olen pääsenud Kõheda Colini, ülekaalulise juristi, silma alt, kes jõllitas mind iga kord, kui ma tema lauast möödusin, see oli enne koroona aega, kui pidime viis päeva nädalas kontoris käima.

Mul pole aimugi, mida ta jõllitas, sest neljakümne viie aastase ja kaks last ilmale toonuna pole mu keha enam mingi tempel. Mu keha pole kaugeltki nii ilus kui nõtketel ja siredatel noorematel naistel meie osakonnas, mitte et Kõhe Colin sellest oleks hoolinud. Minu meelest vahtis ta kõiki naisi ja ma arutlen tahtmatult, mida ta nüüd teeb, kui töötab samuti kodus.

Samas ei julgegi ma õieti sellele mõelda, kuna seal on tal internet ju vabalt käes.

Kööki astudes kontrollin hoolikalt, kas varem pestud põrandaplaadid on ära kuivanud. Ka see on kodukontori eelis. Lihtsamad kodutööd saab ära teha nädala sees, mitte ei pea neid jätma toimekatele nädalavahetustele.

Plaadid on kuivanud, nii et võin ringi kõndida ja ma lähen leivakasti juurde, võtan sealt värske saiapätsi ja panen lõikelauale. Seejärel lähen külmiku juurde ja üritan aimata, mida mu poeg täna võileiva vahele sooviks.

Jacob võib ju käia põhikooli viimases klassis, aga see pole takistanud mind jätkamast traditsiooni, mis sai alguse tema algkoolipäevil. Jacob pole kunagi õppimisest ülemäära huvitatud olnud ja vihkab lapsest saadik koolis käimist ning tal oli väga raske leppida mõttega, kui palju aastaid ta peab klassiruumis istuma ja õpetajaid kuulama. Aga ehkki ma ei saanud tema klassiruumis veedetavat aega kuidagi paremaks muuta, püüdsin hoolitseda selle eest, et ta oleks rõõmus siis, kui kell heliseb ja koolitunnid läbi saavad ning üks paljudest moodustest, kuidas seda teha, oli valmistada talle võileib, mida ta saaks süüa, kui koolipäev läbi saab. Tulin töölt varem ära, ootasin teda väravas, naeratus näol ja fooliumisse pakitud võileib käes ning mu väike poisu pugis selle ära kohe, kui minu juurde jõudis. Loomulikult kasvas ta peagi palju suuremaks, aga kui tema keha kasvas, kasvas ka isu, nii et võileivatraditsioon püsis. Ma ei pea enam Jacobil kooli juures vastas käima, aga talle meeldib endiselt pärast matemaatika, emakeele ja loodusteaduste tunde võileiba süüa ning selleks ma praegu köögis olengi.